

Camellia

15

名
門
嫡
后

เจ้าหละ
บุตรสาว
อันดับหนึ่ง
ของ
ตระกูล!

繁多 ฟานตั่ว เซียน
มณฑิรา ภาทอง แปล
白岫 ไป๋ซิว วา

บทที่ 478 อดทนจึงเข้มแข็ง

เดือนหนึ่งเป็นช่วงเวลาที่ทำหลากหลายสิ่ง ทั้งกลับไปเยี่ยมญาติและต้อนรับญาติ ไหนจะมีงานแต่งงานใหม่ของเจียงหย่าหลันอีก ทุกคนในจวนกั้วกงต่างยุ่งจนหัวหมุน ยังมีข้อข้องซึ่งตั้งแต่เป็นหม้ายก็บอกว่าป่วยมาตลอดไม่ออกไปไหน นู่อึ้งก็ตั้งท้อง แม้แต่ฮูหยินแปดหวงข้อซึ่งอายุใกล้เคียงกับคนรุ่นหลาน ตอนที่นางกลับไปเยี่ยมครอบครัวเดิมในวันที่สองก็ตรวจพบว่ากำลังตั้งท้อง

คราวนี้ก็แย่แล้ว คนที่พอจะช่วยเตรียมงานได้ลดเหลือเพียงสามคน นั่นคือจางซือ เหวอสุ่ยจิน และชีวเย่หลัน

เท่านี้ก็พอรู้แล้วว่าแต่ละคนมีงานยุ่งมากแค่ไหน

ไม่มีเวลาถามถึงผลลัพธ์การจัดการเรื่องของเหยียน-หลินสือและฝานไท่ปิ่น กว่าจะต้อนรับเผิงหานเยียนเข้าบ้านได้ หลานสะไภ้สามคนต้องทำให้ตัวเร่งในช่วงส่งตัวเข้าเรือนหอ เมื่อส่งแขกหรือกลับไปแล้ว เมื่อกลับมาถึงห้องยังไม่ทันถอด

เสื้อตัวนอกออก นางก็เอนตัวลงนอนทันที หลับไหลไปจนถึง
ตอนเที่ยงของวันใหม่จึงตื่นขึ้น “สายป่านี่แล้วหรือ!”

ชีวเย่หลันแค่แปลกใจหาว่าไม่ได้ตกใจ นางค่อยๆ หยัดกาย
ลุกขึ้นมาแต่งตัว ก่อนจะถามว่าช่วงที่นางไม่อยู่เจียงหยาชวง
และเด็กๆ เป็นอย่างไรบ้าง ในขณะที่เดียวกันนั้นจางซือและ
เหอสู่ยจินกำลังปวดเศียรเวียนเกล้ามากเหลือเกิน เดิมทีเหอซือ
ซึ่งเป็นแม่สามีก็เป็นคนมีจิตใจคับแคบอยู่แล้ว เมื่อปีที่แล้วจื่อซือ
และจู่อิงตั้งท้องในเวลาไล่เลี่ยกัน นับแต่นั้นมาเหอซือก็ไม่ลด
การระบายอารมณ์ใส่ลูกสะใภ้เลย

วันนี้นางตื่นสาย ไม่ได้ไปคารวะ และไม่ได้ไปดูแลบ้าน
ไม่รู้ว่าเหอซือจะจัดการกับตนอย่างไรบ้าง

พอทั้งสองคนล้างหน้าแต่งตัวเสร็จ ไปที่ห้องของเหอซือ
ด้วยความหวาดหวั่น เพิ่งคารวะเสร็จ ก็ได้ยินเหอซือพูดเสียง
เนิบนาบว่า “ข้านี้กว่าวันนี้พวกเจ้าคงไม่คิดจะตื่นแล้วกระมัง”

“สะใภ้ผิดไปแล้วเจ้าค่ะ!” เนื่องจากเป็นลูกสะใภ้ของเหอซือ
มาหลายปี ทั้งจางซือและเหอสู่ยจินต่างรู้ดี เวลานี้จะต่อปากต่อคำ

นางไม่ได้ พวกนางจึงแสดงสีหน้าและท่าทีนอบน้อม “ท่านแม่โปรดลงโทษด้วย!”

“ได้ยิ่่นว่าก่อนหน้านี้พวกเจ้างานยุ่งตัวเป็นเกลียว เข้านี้มาสายหน้อยจะเป็นอะไรไป” เหวซือร้องหึ “ในฐานะที่ข้าเป็นแม่ยังไม่กล้าพูดว่าตัวเองเป็นคนใจกว้าง แต่ข้าไม่ใช่คนที่หาเรื่องใคร ถ้าพวกเจ้าส่งคนมาบอกก่อน มีหรือที่ข้าจะไม่อนุญาต แต่พวกเจ้าสองคนกลับไม่บอกข้าเลยสักคำ ให้ข้ารออยู่ที่นี่... ทำแบบนี้ใช่ได้หรือ”

จางซือและเหวส่วยจินร้องดำใจ เห็นเจ้านายเหน้อยล้าจนลุกไม่ขึ้น ยังไม่รู้จักมาบอกลาแทนเจ้านายอีก ถ้าสาวใช้ใกล้ชิดใกล้ขนาดนี้ พวกข้าจะอยู่มาได้อย่างไร โกหกหน้าตาเฉย จงใจหาเรื่อง แล้วยังวางท่าว่ามีเหตุผลอีก เจ้านั้นแหละที่หน้าด้านซะไม่มี!

จนใจที่เหวซือเป็นแม่สามีของสะใภ้ทั้งสองจึงไม่กล้าโต้แย้ง ได้แต่ทำตามทีเหวซือต้องการด้วยการยอมรับผิดชอบรับโทษ พวกนางถูกลงโทษให้คุกเข่าอยู่ครึ่งชั้วยามจึงผ่านพ้นไปได้ เมื่อลุกขึ้นเห็นเหวซือยังมีท่าทางไม่พอใจ ยังต้อง

พาร่างอันปวดระบมไปนวดหลังและทุบไหล่เอาอกเอาใจให้
แม่สามีพอใจ นางจึงไม่มาถือสาหาความจากพวกตน

วันนี้ในที่สุดก็ได้เวลาร่ำลากันแล้ว จางซื่อและเหอสู่ยจิน
เดินยืมือออกจากประตู ต่างคนต่างถอนหายใจ พวกนางหัน
มองหน้ากันแล้วยิ้มแหยๆ ให้กัน ก่อนจะแยกย้ายกันออกไป

“ฮูหยินรังแกกันเกินไปแล้วนะเจ้าคะ” ซานเอ๋อร์กเล่า
อย่างขุ่นเคืองในขณะที่ช่วยประคองเหอสู่ยจินกลับเรือน ระหว่าง
ทางเมื่อมองซ้ายขวาแล้วไม่เห็นใคร จึงพูดบนแทนเจ้านายด้วย
ความขุ่นเคือง “ตั้งแต่ก่อนช่วงปีใหม่ถึงหลังวันปีใหม่ฮูหยินน้อย
ไม่ได้นอนอ้อมเลยสักคืน งานแต่งงานของคุณชายสิบสาม
เมื่อวานก็เหนื่อยสายตัวแทบขาด ฮูหยินไม่ได้ทำอะไรเลยแท้ๆ
นั่งรับผลงานยังไม่เป็นไร วันนี้ยังหาเรื่องจับผิดฮูหยินน้อยอีก
ไม่มีท่าทางของผู้อาวุโสเลย บ่าวพูดตามตรง นางทำเช่นนี้
ไม่สมกับเป็นผู้ใหญ่เลยเจ้าคะ”

เหอสู่ยจินเอ่ยด้วยสีหน้าราบเรียบ “นางไม่มีความสามารถ
มดใจสามี สู้ฉื่ออี่เหนียงก็ไม่ได้ แม้แต่ลูกชายและหลานชาย
ก็ไม่อยากทนฟังนางบ่นน้อยใจ...ถ้าไม่ระบายความโกรธในใจใส่
สะไภ้แล้วจะให้ระบายใส่ใคร”

แล้วถอนหายใจ “นางระบายใส่ข้าก็เป็นเรื่องดี จะได้ไม่ไประบายใส่หยาเออร์”

“ถึงเป็นอย่างนี้ แต่นับวันฮูหยินชักจะหนักข้อขึ้นทุกวัน แล้วนะเจ้าคะ” ซานเออร์กัดริมฝีปาก พุดไกล่หูนางเบาๆ “ฮูหยินน้อย ในเมื่อเรามีผงสะกดวิญญาณนั้น...เหตุใด...ยังต้อง”

คำนวณเวลาดูแล้ว เหลอส่วยจิ้นครอบครองอาวุธร้ายกาจที่ใช้สำหรับฆ่าล้างแค้นอย่างผงสะกดวิญญาณเป็นเวลาห้าหกรปีแล้ว เหลอซือก็ยังอยู่ดี ซานเออร์ทนดูอยู่ข้างๆ กลับสะกดใจไม่อยู่

“เมื่อสี่ปีก่อนเกือบจะได้ลงมือแล้ว จังหวะประจวบเหมาะ กับลูกชายคนโตของสิบเก้าและภรรยาถูกวางยาพอดี จำเป็นต้องบอกเรื่องนี้ให้พวกเขารู้เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์” พอพูดถึงเรื่องนี้เหลอส่วยจิ้นก็อดโมโหไม่ได้ นึกดำบ้านใหญ่ที่ใจกล้าบ้าบิ่นที่น่าแค้นใจที่สุดคือบ้านใหญ่ไร้คุณธรรม สุดท้ายเจียงจิ่งล่งก็ได้รับการช่วยเหลือและรอดชีวิตมาได้ ทว่าก็ส่งผลพวงมาถึงนาง ทำให้แผนการวางยาเหลอซือที่อุตส่าห์วางแผนไว้นาน ต้องถูกระงับไว้

แบบนี้เรียกว่าหุมาเขาจะหามาเอาคนเข้าไปสอด

“หากไม่ถึงขั้นที่สุดทนจริง ๆ อย่าใช้วิธีนี้เลยจะดีกว่า”

ซานเออร์ถามอย่างไม่เข้าใจ “ทำไมล่ะเจ้าคะ บ่าวดูท่าแล้วคุณชายสืบท้าและฮุหิโน้อยสืบท้าเองก็ไม่ชอบฮุหิโนเหมือนกัน”

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวว่าพวกเขาจะชอบหรือไม่ชอบแม่สามีของข้า” เหวอฮุยจินถอนหายใจ ยิ้มอย่างเย็นชา “พวกเราอยู่คนละบ้านกัน พวกเขาไม่ใส่ใจความเป็นความตายของเหวฮุยจิน แต่อาจใช้เรื่องนี้มากดดันบ้านสามของเราก็เป็นได้”

“จะเป็นแบบนี้ได้อย่างไรเจ้าคะ” ซานเออร์พิจารณาแล้วพูด “เมื่อก่อนตอนที่บ้านใหญ่ลอบทำร้ายคุณชายสืบท้าเจ็ดรุ่นหลาน พวกเขายังทนได้ ยังไม่ต้องพูดถึงฮุหิโน...”

“เจ้ายังไม่เข้าใจ!” เหวอฮุยจินพูดซ้ำ ๆ “เรื่องของล้งเออร์ พวกเขายังเห็นแก่หน้าท่านปู่ แต่เจ้าลองคิดดู ตั้งแต่ที่ท่านปู่ล้มป่วยจนถึงเดี๋ยวนี้ยังลุกไม่ได้ พวกท่านตามตรง มีใครรู้ได้บ้างว่าท่านจะสามารถอยู่ได้อีกนานแค่ไหน ถ้าท่านปู่จากไป เจ้าคิดว่า

พวกเขาจะยังสนใจอีกหรือว่าผู้อาวุโสมีอายุมากแล้วจะทนฟังข่าวการเข่นฆ่ากันเองในหมู่พี่น้องไหมหรือไม่ว่า

“ถึงบ้านสามและบ้านสี่เป็นพี่น้องร่วมอุทร ก็ใช้ว่าจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ว่าไปแล้วสาเหตุล้วนมาจากท่านพ่อของเราเมื่อก่อนท่านไม่ยอมเชื่อฟังคำพูดของท่านปู่ ไม่ยอมไปเป็นทหาร พอบ้านสี่เติบโตในกองทัพ จึงเสียใจภายหลังและอิจจาริษยา...ถ้าข้าเป็นคนของบ้านสี่ ข้าก็คงไม่ยอมให้บ้านสามซึ่งไม่ยอมทนตรากตรำลำบากอะไร คิดแต่จะใช้ฐานะความเป็นพี่ชายมาเอารัดเอาเปรียบ”

“แต่จงใจที่ข้าเป็นสะใภ้ของบ้านสาม ก็ต้องคิดแทนบ้านสาม เวลานี้บ้านสามและบ้านสี่อยู่ข้างเดียวกันเพื่อตัดทอนบ้านใหญ่ ประการแรกเพราะท่านพ่อหลงกลสืบเก่า ตอนที่ท่านปู่ล้มป่วยในช่วงแรกๆ ท่านพ่อบอกความลับให้ท่านอาสี่รู้ เพราะหวังว่าท่านอาสี่จะให้ภัยและให้การสนับสนุน ประการที่สอง คราวนี้บ้านใหญ่คิดจะฟื้นฟูอำนาจโดยการพาคนของบ้านสองและบ้านห้ากลับมา ทำให้คนสายจวนกั้วกงเราไม่แน่ใจว่าพวกเขาคิดอย่างไร จึงต้องรวมตัวกันไว้ แต่อนาคตยังอีกยาวไกล ใครเล่าจะรู้ว่าในวันหน้าบ้านสามและบ้านสี่จะขัดแย้งกันหรือไม่”

“เริ่มแรกบ้านสามของเราขัดแย้งกับบ้านใหญ่รุนแรงที่สุด แต่เพื่อรับมือกับบ้านสี่ จึงต้องยืนอยู่ข้างเดียวกัน จนกระทั่ง ครั้งก่อนเนื่องจากท่านปู่ป่วยหนัก ก็กลับไปเป็นศัตรูกันอีกครั้ง ไม่รู้ว่าวันข้างหน้าเป็นอย่างไร ไม่รู้ว่าใครเป็นมิตรใครเป็นศัตรู แล้ว”

“สมมติว่าเวลานี้ข้าใช้ผงสะกดวิญญาณจัดการกับแม่สาม ตัวดีของข้า เจ้าคิดว่าถ้าบ้านสามและบ้านสี่ขัดแย้งกัน บ้านสี่ จะไม่เปิดโปงข้าหรือ อย่าลืมหาผู้อาวุโสในครอบครัวเดิมของ น้องสะใภ้สืบเก่าถูกลอบทำร้ายด้วยผงสะกดวิญญาณ อาการ หลังจากถูกพิษผงสะกดวิญญาณเป็นอย่างไรนางย่อมรู้เรื่องนี้ดี”

“สะใภ้ทำร้ายแม่สามี่ เจ้าคิดว่าถ้าเรื่องนี้กระจายออกไป ข้าจะรอดชีวิตหรือ ตระกูลเหอจะออกจากบ้านได้หรือ”

เหอสู่ยจินถอนหายใจ “ด้วยเหตุนี้ ข้าจึงต้องอดทนกับ เหอซือต่อไป ค่อยคิดหาทางอื่น”

“แต่พวกเขาไม่มีหลักฐานนะเจ้าคะ” ซานเออร์กัตรีมฝีปาก พุดอย่างเด็ดขาด “ถึงมันเฝ้าว่าฮูหยินถูกพิษผงสะกดวิญญาณ แล้วจะทำอะไรได้ ใครจะบอกได้ว่าเป็นฝีมือของฮูหยินน้อย

สูญหินน้อยเป็นหลานแท้ๆ ของสูญหิน เหตุใดต้องทำร้ายสูญหินด้วย ถ้าบ้านสี่บอกว่า เป็นเพราะสูญหินทำร้ายสูญหินน้อยก่อน บ้านสามของเราและตระกูลเหอจะยอมรับหรือเจ้าคะ”

“เจ้าอย่าลืมนะ ผงสะกดวิญญาณไม่ใช่ยาพิษที่ทำให้ถึงตายในทันที” เหวอสู่ยจินพูดอย่างสุขุมลุ่มลึก “ต้องได้รับพิษสะสมเป็นเวลานานจึงจะถึงตาย หากบ้านสี่ไม่ต้องการเปิดเผยเรื่องนี้ เพียงแค่ไปบอกแม่สามีของข้าซึ่งยังไม่ตาย เจ้าคิดว่านางจะเป็นอย่างไรต่อไป”

นางพูดเช่นนี้ยาว “ตั้งแต่ก่อนที่ข้าจะแต่งงานเข้าบ้านก็ช่วยนางดูแลกิจการแล้ว สอนนางจัดการหลังบ้าน และช่วยนางทำสิ่งต่างๆ มากมาย แต่นางกลับทำร้ายลูกข้า หลานของนางเอง ประเด็นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่านางลงมือหรือไม่ แต่เรื่องนี้ทำให้หยาเอ๋อร์ลูกชายคนโตของพี่hekต้องตายไปด้วย”

“หลานตายจากไปถึงสองคน หลายปีที่ผ่านมาฉันไม่เคยเห็นนางมีท่าทางรู้สึกผิดหรือรู้สึกละอายใจบ้างหรือไม่”

“ถ้านางรู้ว่าข้าจะลงมือจัดการนาง นางคงใช้วิธีโหดเหี้ยมสารพัดเท่าที่นางคิดได้มาจัดการข้า แต่จัดการข้าคนเดียว ข้าไม่

กลัวที่จะต้องต่อสู้กับนาง แต่หย่าเออร์จะอย่างไร ตระกูลเหอจะอย่างไร นางเป็นคนเห็นแก่ตัวยิ่งกว่าอะไร พวกคลุ้มคลั่งขึ้นมาก็ไม่ใช่ใจอะไรทั้งนั้น แต่ข้าจะไม่ใส่ใจได้หรือ”

เหอสูยจินถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “ดังนั้น ข้าจึงทำได้แต่อดทนเท่านั้น”

เมื่อเทียบกับเหอสูยจินซึ่งกำลังอดทนอย่างสุดขีด ทว่าทางฝั่งของชิวเย่หลันกลับอยู่อย่างผ่อนคลาย เวลาที่นางกำลังยืนอยู่บนทางเดินด้วยความสนใจ มองดูเจียงหย่าชวงพาเจียงจิงคุนและเจียงจิงลิ่งเล่นปั้นตุ๊กตาหิมะที่ลานบ้าน

“สองวันนี้ข้าลี้ลามเจ้าไปเลย เรื่องในวังเป็นอย่างไรบ้าง” นางมองขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วมองสามคนซึ่งละเล่นจนเหงื่อท่วมหัว จากนั้นก็เดินเข้ามาปรามด้วยใบหน้าเปื้อนรอยยิ้ม ก่อนจะบอกให้แม่นมพาเด็กสองคนไปอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า นางยื่นผ้าเช็ดหน้าให้เจียงหย่าชวง พูดขึ้น “ท่านอาสี่ดีขึ้นหรือยัง”

“เหยียนหลินสี่และฝานไท่ปิ่นถูกลงโทษโดยการแห่ประจาน ครอบครัวยกเนรเทศ” เจียงหย่าชวงรับผ้ามา

เซ็ดหน้า พลาญพุด “บรรดาไท่เพยและไท่ปิ่นในวังเงินเป่า ถูกส่งไปอยู่ที่ที่ดินหลวงนอกชานเมือง จะได้ไม่เกิดเรื่องอย่างที่เคยเกิดขึ้นในวังหลังอีก...ท่านอาสี่ดีขึ้นมากแล้ว แต่ท่านยังต้องพักฟื้นอีกหลายวัน”

เมื่อพูดถึงตรงนี้น้ำเสียงพลันแปรเปลี่ยนไป “สองเฮา ถูกกักบริเวณ ส่วนอำนาจในการดูแลวังมอบให้นางกำนัล... ส่วนก๊วยเพยไม่ขอเข้ามายุ่ง นางยืนยันว่าต้องการรับใช้ท่านอาสี่”

ชีวเย่หลันประหลาดใจ “หรือว่าเรื่องในครั้งนี้เป็นฝีมือของก๊วยเพย” แต่ก็ได้แต่นึกขึ้น “ไม่แน่ว่าก๊วยเพยอาจถือโอกาสในครั้งนี้อ้างมลทินให้ตนเองก็เป็นได้ นางอาจจะหลอกคนใกล้เคียงได้ แต่มีหรือที่ท่านอาสี่และสองเฮาจะไม่ว่านางเป็นคนอย่างไร”

“อาจเป็นเช่นนั้น” เจียงหยาชวงครุ่นคิด “ท่านอาสี่และสองเฮาระแวดระวังนาง สำหรับนางแล้วอาจเป็นเรื่องดี แต่ท่านอาสี่ไม่ใช่คนที่จะโดนหลอกตกตาได้โดยง่าย เวลานี้ท่านเพียงแสร้งทำเป็นเชื่อนาง เจ้าไม่ต้องวิตกแทนสองเฮาหรอก ถึงอย่างไรสองเฮาก็เป็นคนที่ท่านอาสี่เลือกมาเองกับมือ”

“ก็ใช่” ชิวเย่หลันครุ่นคิด หากพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้อาวุโส หรือจากการที่เจียงไทเฮาเลือกคนที่เป็นลูกของภรรยาเอก เจียงฮุยจื้อยอมเทียบกับซินฟูปิงไม่ได้ จึงไม่ต้องกังวลว่าเจียงฮุยจื้อจะเอาใจจนทำให้ไทเฮาเห็นนางสำคัญกว่าซินฟูปิง

แล้วเส้าเจียมอีกว่า “แล้วเรื่องที่บรรดาไท่เฟยและไท่ปิ่นจะถูกส่งไปที่ดินหลวงเมื่อไหร่... พูดตามตรงในวังมีท่านอาสี่ฮ่องเต้ และฮองเฮาจับตาดูอยู่ แม้หย่อนยานเพียงใดก็ยังเข้มงวดกว่าที่ดินหลวง ที่ดินหลวงไม่มีคนคอยควบคุม ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไบบ้าง”

ที่ดินหลวงมีองค์กรรักษาการณ์อยู่ ต่อให้ที่นั่นไม่มีอาสี่ฮ่องเต้ และฮองเฮาคอยจับตาดู ไม่นแน่ว่าคนของอดีตฮ่องเต้ไปที่นั่นจะยิ่งเกิดเรื่องวุ่นวายมากขึ้น เรื่องนี้เป็นความคิดของใครกัน!

“แต่ที่ดินหลวงอยู่ห่างจากเมืองหลวงมาก” เจียงหยาชวงอธิบาย “ถ้าเกิดอะไรขึ้นที่นั่นจริงจะจัดการได้ง่ายกว่า คงไม่ถึงกับมีข่าวกระฉ่อนจนผู้คนรู้จักกันโดยทั่ว”

“...” ชิวเย่หลันพูดไม่ออก ขณะที่กำลังจะพูดต่อนั้น
เจียงหยางซวงกลับพูดขึ้นมาก่อน “พูดถึงเรื่องนี้ พีธีการจะ
อาจารย์ของลู่เหอต้องจัดหลังเทศกาลหยวนเซียว ถือเป็นโอกาส
ช่วงเทศกาล เจ้าพาพีธีสะไภ่สีและบุตรสาวเข้าวังไปอธิบายต่อ
ฮ่องเฮาดีหรือไม่”

ดบอ ยาน

บทที่ 479 เงินปริศนา

ช่วงกลางวันของวันเทศกาลหยวนเซียว ชิวเย่หลันพาเหอซื่อ
และบุตรสาวเข้าวัง

พวกเขาไปที่ตำหนักไท่สือก่อนเหมือนเดิม

แต่ไหนแต่ไรชิวเย่หลันสามารถเข้าออกที่นี่ได้ไม่เคย
ถูกขวาง ทว่าเวลานี้กลับถูกขวางไว้ “แม่ไท่เฮาอาการดีขึ้นกว่า
เมื่อหลายวันก่อนแล้ว แต่ไท่เฮายังไม่สบายพระทัย ฮูหยินน้อย
สืบทอดเข้าไปคนเดียวได้ไม่เป็นไรเจ้าคะ ทว่าหากฮูหยินน้อยสี่
และคุณหนูรุ่นหลานทั้งสองท่านเข้าไป เกรงว่าจะทำให้ไท่เฮาหวน
นึกถึงเรื่องก่อนหน้านี้ ไม่เป็นผลดีต่อพระพลานามัยของไท่เฮา
จึง...”

ในเมื่อนางกำนัลหลินพูตอย่างนี้ ชิวเย่หลันจึงพาเหอซื่อ
สองแม่ลูกการวะที่หน้าตำหนัก พร้อมทั้งฝากให้นางกำนัลหลิน
ไปถวายพระพรและขอพระราชทานอภัยโทษแทนพวกเขาด้วย
จากนั้นจึงบอกลา

พอไปถึงที่ตำหนักเป็ยเซวียกลับไม่ราบรื่น แม้นชินฟูปิง จะถูกกักบริเวณอยู่ แต่สุขภาพยังแข็งแรงดี จึงไม่จำเป็นต้องกังวลว่าพอพระนางเห็นเหอซือและบุตรสาวจะกระทบกระเทือนจิตใจ แต่ปัญหาคือ...ครั้งนี้ฮ่องเต้ทรงประทับอยู่กับนางพอดี

พวกเขาจึงยังเข้าไปไม่ได้ เนื่องจาก “ตั้งแต่เมื่อวาน พระโอรสกีไอ่ ฝ่าบาทและฮ่องเฮาทรงเป็นห่วงมาก กลางดึกก็รับสั่งให้เซญหมอหลวงมาตรวจอาการ จนถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังอยู่เฝ้าดูอาการ ฝ่าบาทตรัสว่าพวกท่านอาจไม่ได้ไปร่วมงานเลี้ยงหยวนเซียวของคืนนี้แล้ว บ่าวมิกำลังไปรบกวนเจ้าค่ะ”

เมื่อทำอะไรไม่ได้ ทั้งสี่จึงทำได้แต่เดินทางกลับจน

เหอซือและบุตรสาวย่อมรู้สึกวิตก “ไท่เฮากับฮ่องเฮา ทรงไม่พิโรธต่อข้าและบุตรสาวหรือกระมัง”

“พี่สะใภ้และหลานสาวทั้งสองไม่ต้องเป็นห่วงไป ทั้งนางกำนัลและคนของตำหนักเป็ยเซวียต่างพูดความจริง วันนี้พวกเราเพียงเข้าไปในจังหวะไม่ดีเท่านั้น ไม่ใช่เพราะจงใจไม่ให้เข้าเฝ้า” ชิวเย่หลันคิดว่าไท่เฮาและฮ่องเฮาไม่น่าใจแคบขนาดนั้น จึงพูดปลอบ “วันข้างหน้ายังมีโอกาส ผ่านไปอีก

สักสองวันรอให้ไทเฮาและฮองเฮาสะดวกก่อน พวกเราค่อยไป
ขอเข้าเฝ้าก็ย่อมได้”

พอกลับถึงจวนก็กังวลแล้ว ชิวเย่หลันไปส่งพวกเขากลับ
เรือน เมื่อไปถึงหน้าประตูก็พบกับจินซือที่กลับเข้ามาพอดี

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะถูกเผิงไหลเยว่กดขี่มาตลอดหรือไม่
พอเล็งเห็นแล้วว่าลูกชายที่เกิดจากอนุเดบใหญ่ขึ้นก็ถูกบิดา
ทอดทิ้ง นางเริ่มสีหน้าไม่สู้ดี ครั้นได้พบหน้าและคารวะกันแล้ว
ชิวเย่หลันกำลังจะขอตัวกลับจวน กลับถูกรั้งตัวไว้เสียก่อน
“น้องสะใภ้รีบแก้รอกเดี๋ยว!”

“พี่สะใภ้หามีอะไรจะรับสั่งหรือ” ชิวเย่หลันหยุดฝีเท้า
พลงเอยถาม ทั้งสองคนไม่ได้คบหากันและไม่ได้ไปมาหาสู่กัน
จึงไม่รู้ว่จินซือเรียกนางด้วยสาเหตุใด

“น้องสะใภ้รีบแก้เคยจ่ายเงินรายเดือนให้หม่านเอ๋อร์
หรือไม่” จินซือมีท่าทีคล้ายกับกำลังล้งเล แต่ก็ถามออกไป

ชิวเย่หลันรู้สึกประหลาดใจ “ไม่เคยเลย พี่สะใภ้สืบสืบเป็น
คนจ่ายเงินรายเดือนมาตลอด ข้าจะทำแทนนางได้อย่างไร”

เหอชื่อเองก็ประหลาดใจ “น้องสะใภ้ห้า เงินรายเดือนของหม่านเออร์มีปัญหาหรือ”

“เช่นนั้นอาจมีคนข้างนอกมอบเงินให้เขา” จินชื่อขมวดคิ้ว แล้วพูดคลุมเครือ “ข้าเพียงรู้สึกว่าช่วงนี้เขาใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ผิดวิสัย ลำพังแค่เงินรายเดือนของเขาคงไม่พอใช้ แต่ก็ไม่รู้ว่าเขาเอาเงินมาจากไหน...ถามเขาก็ไม่ยอมบอก”

“ในโรงเรียนประจำตระกูลมีบางคนที่ไม่ใช่ลูกหลานของตระกูลเจียง พวกเขາอาจมอบเงินให้เขาก็เป็นได้” ความจริงแล้วคำพูดนี้ของเหอชื่อยังไม่น่าเชื่อถือนัก ลูกหลานของตระกูลเจียงที่ศึกษาเล่าเรียนอยู่ในโรงเรียนประจำตระกูลไม่ได้มีแต่เจียงจิ่งหม่านคนเดียวเท่านั้น ว่าเป็นไปแล้วลูกของเจียงหย่าหยุน นอกจากเจียงจิ่งชวีแล้ว คนอื่นล้วนอยู่ในจวนทั้งนั้น เอาใจใครไม่เอาใจ กลับมาเอาใจบ้านสองและบ้านห้า คนของสองบ้านไม่มีใครเป็นขุนนางเลยแม้แต่คนเดียว แม้อยู่ในจวนก็ว่างได้ชายคาเดียวกัน ก็ใช้ว่าจะไปเยี่ยมฉินกั๋วกวงซึ่งนอนป่วยอยู่ได้ง่ายๆ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงอำนาจและบารมี พวกเขามีฐานะเป็นเพียงลูกหลานของตระกูลเจียงเท่านั้น

หากฉันก้าวลงอาการทรุด แม่นไม่ถึงกับบีบให้พวกเขา
ออกจากบ้านในทันที แต่ก็พอเดาออกว่าพวกเขาคงอยู่ใน
จวนกั้วกงต่อไปไม่ได้

นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เหอซือให้ความสำคัญต่อเหตุการณ์
ในงานเลี้ยงปีใหม่เป็นพิเศษ ท่านชายชุยและจีเป่ย์โหวเสียชีวิต
แล้ว ฉันกั้วกงก็คงอยู่ได้อีกไม่นาน เมื่อไม่มีผู้อาวุโสแล้ว คน
รุ่นหลังของตระกูลเจียงที่จะดูแลครอบครัวต่อนั้น หากไม่ได้มี
ความผูกพันกับบ้านสองและบ้านห้า อาศัยเพียงความสัมพันธ์
ทางสายเลือด ย่อมมีอาจคาดหวังได้ว่าจะเหมือนกับตอนที่
ท่านชายชุยยังมีชีวิตอยู่ อาศัยที่ฉันกั้วกงรู้สึกอยากชดเชย
ให้มาวางอำนาจอะไรได้อีก

จินซือเองก็คิดเช่นนี้ แต่ต่อหน้าชีวเย่หลัน นางมัมปาก
พูด “คงจะเป็นอย่างนั้น”

ชีวเย่หลันรู้สึกว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับตน จึงก็ไม่ได้
แสดงความเห็น รออยู่พักหนึ่งเมื่อเห็นว่าสะใภ้ทั้งสองไม่มีอะไร
จะพูดแล้ว ตนจึงขอตัวกลับ

เมื่อนางกลับไปแล้ว เหลือก็ให้เจียงฮุยเยียนและเจียงฮุยลี่กลับไป จากนั้นก็เชิญจินซือเข้าไปนั่งในเรือน แล้วถามเสียงแผ่วเบา “ถ้าเป็นเพียงเรื่องใช้จ่ายเกินเงินรายเดือน ข้าคิดว่าเจ้าคงไม่ถึงกับตั้งใจมาถามข้า แต่เมื่อครูเจ้ายังเรียกน้องสะใภ้สืบเก่าเพื่อสอบถามเรื่องนี้...เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“สองสามวันที่ผ่านมาม่านเอ๋อร์ใช้เงินไปแปดร้อยกว่าตำลึงทอง เจ้าลองคิดดูสิว่าเขาไปเอาเงินก้อนนี้มาจากไหน” จินซือสุดหายใจเข้าลึกแล้วพูดขึ้น

เหลือสะดุ้ง “ไยจึงใช้จ่ายมากมายขนาดนี้”

ถ้าเปลี่ยนเป็นเจียงหย่าจ้าวหรือเจียงหย่าหว่านที่ใช้เงินแปดร้อยตำลึงทอง ต่อให้พวกเขาใช้หมดภายในวันเดียว พวกนางย่อมไม่รู้สึกละอายใจเพราะชินชาแล้ว แต่สำหรับเจียงจิ่งหม่านใช้ว่าเขาไม่เคยสุรุ่ยสุร่ายแบบนี้มาก่อน แต่พูดถึงว่าเขาเอาเงินมาจากไหน

ในฐานะที่เขาเป็นลูกของอนุ กอปรกับเมื่อก่อนมีพี่ชายลูกของภรรยาเอกเป็นแบบอย่าง ตอนที่เจียงจิ่งหม่านอยู่ที่อำเภอซุ่ยเซี่ยน แม้แต่เงินรายเดือนก็ยังได้ไม่ครบถ้วน ต่อให้

ไม่ใช่จ่ายอะไรเลย ปีหนึ่งจะเก็บหอมรอมริบไว้สักสิบตำลึงทอง
ยังเป็นปัญหาเลย

แม้มาที่เมืองหลวง ประการแรกลูกชายของจินซื้อตายน
แล้ว อีกทั้งไม่มีลูกหลาน วันหน้าไม่อาจคาดหวังให้เขามาเลี้ยงดู
ในยามแก่เฒ่า จึงไม่กล้าลดเงินรายเดือนของเขาอีก ประการที่
สองเหอสู่ยจินเป็นคนรับผิดชอบกิจการของตระกูล นางเกลียด
การให้เงินแล้วไม่สำนึกบุญคุณ มีหน้าซ้ำเขายังไม่ให้โอกาส
นางอีก เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เขาย่อมมีอาหาเงินแปดร้อยกว่า
ตำลึงทองภายในเวลาไม่กี่เดือนด้วยตัวเองได้

เหอซื่ออดถามไม่ได้ “เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเป็นการ
รายงานเท็จ”

“นี่เป็นสิ่งที่คนใช้ใกล้ชิดของเขามารายงานด้วยตัวเอง
ข้าส่งคนออกไปสอบถามหลายร้านแล้ว เมื่อเทียบกับจำนวนเงิน
ที่คนใช้มารายงานก็แตกต่างกันไม่มาก” จินซื่อเผยสีหน้าบูดบึ้ง
“ถ้าเป็นเมื่อก่อนข้าคงนึกว่าท่านพี่แอบมอมเงินให้เขา แต่เจ้าเอง
ก็รู้ว่าท่านพี่เป็นคนใช้เงินมือเติบ ตอนที่งานเออร์ยังอยู่...”

เมื่อพูดถึงตรงนี้นางพลันรู้สึกปวดร้าวหัวใจ นิ่งเงียบครู่หนึ่งจึงพูดต่อ “เขาใช้จ่ายโดยไม่เคยคำนึงถึงสิ่งใด ไม่ใส่ใจอะไรเลย”

“แต่เวลานี้...”

ตั้งแต่เพิ่งไหลเยว่ถูกเจียงจิงหม่านผลักจนแท้งลูก เจียงหย่าหวานก็รู้สึกเกลียดชังลูกอนุคนนี้ ถ้าไม่ได้เจียงหย่าหยุนช่วยพูดไกล่เกลี่ยให้ เจียงหย่าหวานถึงขนาดไม่อยากจะให้อยู่ที่เมืองหลวง

ในสภาพการณ์เช่นนี้ เจียงหย่าหวานจะมอบเงินให้เขาได้อย่างไร

ดังนั้นจินชื้อคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจว่าเจียงจิงหม่านไปเอาเงินจากไหนมาใช้จ่ายมากมายขนาดนั้น “ช่วงที่พวกเราในเมืองหลวง ก็พอจะรู้ราคาข้าวของได้บ้าง ต่อให้เป็นที่เมืองหลวงเงินแปดร้อยตำลึงทองก็ไม่ใช่เงินจำนวนน้อยๆ ถ้าเป็นเงินค่าจ้างจากการทำงาน เมื่อเปรียบเทียบค่าจ้างจำนวนนี้กับงานที่จะให้ทำ หม่านเออร์ทำได้หรือ ความจริงแล้วเมื่อครู่ตอนที่ข้าถามน้องสะใภ้สิบเก้า ข้าก็รู้ดีว่าเป็นไปไม่ได้ ถ้าน้องสะใภ้สิบเก้า

จะให้เงินเขา อย่างมากก็ให้เขาไว้เพื่อซื้อฟูกัน หมึก และขนม
จะใช้มากมายสักแค่ไหนเชียว พี่สะใภ้ก็คิดว่าเงินของเขา
จะเป็น...”

แววตาฉาบเคลือบไปด้วยความวิตกและความหวาดหวั่น
มองไปทางบ้านใหญ่

เหอซื่อมีสีหน้าบูดบึ้งในทันที ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดพึมพำ
“แต่ว่า...ทำเช่นนี้ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย ครึ่งก่อนแค่บังเอิญ
และไม่มีใครคาดคิด ...เวลานี้พวกเรามาเมืองหลวงแล้ว ยังมี
อะไรให้พูดอีก”

จู่ๆ ก็หันขวับมามองจินชือ “เจ้าหรือว่า...เรื่องที่เฟิงไหลเย่ว
แท้จริง”

“ไม่ใช่ข้า” จินชือรีบบอก “นางสาวเลวนั้นเล่ห์เหลี่ยมจัด
อย่างกับอะไรดี ข้าหรือจะทำร้ายนางได้ ไม่ถูกนางเล่นงานก็ดี
แค่ไหนแล้ว”

“...เช่นนั้นเจ้าลองสังเกตเขาก็กสักสองวัน จับตาดูว่าเขา
ทำอะไรบ้าง” เหอซื่อครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดขึ้น “ประเดี๋ยวข้า
จะกำชับให้มู่เอ๋อร์คอยจับตาดูเขาด้วย”

...ขณะที่สะพานทั้งสองทางนี้ต่างวิตกเป็นทุกข์ร้อนอยู่นั้น
ชีวะเพลลันกำลังง่วนอยู่กับการจัดเตรียมงานเลี้ยงคารวะอาจารย์
ซึ่งจะจัดขึ้นในอีกสามวันข้างหน้า “เตรียมผลไม้สดไว้แล้ว
ใช่หรือไม่ ถ้ามีไม่พอ รีบไปปrikษาที่ฟิสะพานลิสบี้ ให้นางช่วยหา
มาให้”

“คนโทน้ำเต้าลายครามหญิงงามที่ห้องโถงกลางดูเรียบง่าย
เกินไป เปลี่ยนเป็นแจกันสีขาวดกัลปังหาเขียนลายทองรูปลูกท้อ
คู่หนึ่ง จะได้ดูสดใสขึ้น”

“ตรงกลางวางกระถางต้นเหมยตัดทรง เลือกเป็นดอกเหมย
สีแดงจะได้ดูมีชีวิตชีวา”

“เปลี่ยนชุดชงชาใหม่ ใช้ชุดชงชาเคลือบเงาสีเขียวอ่อน
ลายหลากสี”

“สั่งใบชาไว้หรือยัง”

เมื่อมีเวลาว่างยังต้องดูแลนายน้อยทั้งสอง “อันเออร์
เด็กดี เห็นหรือไม่อาสะโกไม่มีของเล่นเลย แต่เมื่อสองวันก่อน
อาลิสบัก้าของเจ้าพาเจ้าสองคนไปปั้นตุ๊กตาหิมะสนุกสนาน

ให้มูเหลียนและมูหลานพาพวกเจ้าสองคนไปเล่นปั้นตุ๊กตาหิมะ
อีกดีหรือไม่”

“ลั้งเออร์ไม่อยากไปเล่นกับพี่ชายหรือ เห็นหรือไม่พี่สิบสี่
ของเจ้าไปปั้นตุ๊กตาหิมะแล้ว เจ้ามาอยู่กับแม่ทำไม เชื่อฟังแม่
เถิด เด็กผู้ชายต้องเล่นกับเด็กผู้ชาย ปล่อยชายกระโปรงของแม่
ก่อนเร็ว ไปเล่นกับพี่สิบสี่นะ”

ทั้งปอบทั้งหลอกล่อให้เด็กชายทั้งสองผละออกไป
ทางฝั่งของบุตรสาวก็มีปัญหาอีก โจวมามารีบวิ่งเข้ามารายงาน
“คุณหนูยี่สิบสามรุ่นหลานสารอกนมอีกแล้วเจ้าค่ะ”

“เหตุใดจึงเป็นแบบนี้เล่า!” ชิวเย่หลันยังตั้งสมาธิไม่ได้
จึงยกงานให้มูจิ้นไปจัดการต่อ หลังจากนั้นนางก็รีบวิ่งไปที่ห้อง
ของบุตรสาว

“ข้าบอกพวกเจ้าแล้วมิใช่หรือ ว่าเวลาป้อนนมอย่าให้นาง
นอนกิน ต้องให้นางนั่งเอนพิงหมอน” แม้ทารกสามเดือนแรก
สารอกนมจะเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ถือว่าเป็นอาการเจ็บป่วย
แต่พอเห็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตนกำลังทรมาณ ชิวเย่หลันก็อด

ขุนเคื่องไม่ได้ “อีกอย่างหลังจากป้อนนมเสร็จก็ต้องทำให้นาง
เรอออกมาก่อน พวกเจ้าฟังอยู่หรือเปล่า”

แม่นมทั้งสองอธิบายด้วยเนื้อตัวสั่นเทิ้ม “บ่าวทำตามที
สุหยินกล่าวมาแล้วเจ้าคะ เพียงแต่วันนี้คุณหนูรุ่มหลานไม่เรอ
ออกมา พอตบหลังหลายครั้งเข้า จึงสำรอกนมออกมาเจ้าคะ”

“ไปเชิญหมอมานะ” ชิวเย่หลันสีหน้าเครียด อัมบุตรสาวมา
ปลอบปลางออกคำสั่ง “ให้เขามาตรวจดูว่านางเป็นอะไรกันแน่”

เมื่อเชิญหมอมามาตรวจเจียงฮุยอิง เจียงหยาชวงซึ่งกำลัง
หาหรือเรื่องงานกับเจียงเทียนฉีที่บ้านสามก็รีบกลับมาหาด้วย
ความตกใจ “อิงเอ๋อร์เป็นอะไรหรือ ไยต้องเชิญหมอมานะ”

“วันนี้นางสำรอกนมอีกแล้ว ข้ารู้สึกไม่วางใจ ก็เลยเชิญ
ให้หมอมามาตรวจดู” เมื่อหมอยืนยันแล้วว่าไม่ได้เป็นอะไร ชิวเย่หลัน
โล่งอก “ยังดีที่นางไม่ได้เป็นอะไร”

พอเจียงหยาชวงได้ยินก็รู้สึกสบายใจเช่นกัน เขาปาด
เหงื่อแล้วพูดว่า “นางไม่เป็นอะไรก็ดีแล้วๆ”

เขาพูดติดกันสองรอบแล้วเอ่ยถามขึ้น “เหตุใดจู่ๆ นางก็สาลักนมนมเล่า ไหนบอกว่าเวลาป้อนนมต้องจัดทำทาง ป้อนนมเสร็จแล้วต้องตบหลังก็ไม่สารถนมนมแล้วมิใช่หรือ”

“หมอบอกว่าไม่แน่ว่าจะได้ผล เด็กยังเล็กมาก” ชิวเย่หลันถอนหายใจ

ทั้งสองคุยเรื่องสุขภาพของบุตรสาวอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเดินออกไป จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊ากของเด็กดังขึ้นในเวลาต่อมาเจียงจิงคุนและเจียงจิงลิ่งวิ่งปรี๊ดเข้ามาหา กอดห่มบ๊อบบี้ที่ขาของเจียงหยาชวงคนละข้าง “อะ ท่านอา พวกเราไปบ้านหิมะกัน บ้านตุ๊กตาหิมะไม่สนุก”

“ข้าไม่อยากบ้านหิมะแล้ว ท่านพ่อพาไปขี่ม้า ขี่ม้า!”

เจียงหยาชวงมูมปากกระตุก ก้มตัวลงลูบแก้มเด็กทั้งสอง “พวกเจ้าพูดเบาๆ หน่อย น้องสาวของเจ้าไม่ค่อยสบาย”

“เช่นนั้นก็พาน้องสาวไปบ้านหิมะด้วยกัน น้องสาวต้องชอบมากแน่ๆ พอนางชอบก็จะหายป่วย”

“ขี่ม้า! ขี่ม้าสนุกกว่า หากน้องสาวได้ขี่ม้าก็จะหายป่วย”

ชีวเย่หลันเมินสายตาขอความช่วยเหลือของสามี นาง
ค่อยๆ เขยิบถอยออกไปเรื่อยๆ แล้วอุ้มบุตรสาวขึ้นจากตั้ง
อย่างเงิบเขยิบ ก่อนจะเอาเสื้อคลุมหนังสัตว์ของตนห่อตัวให้
บุตรสาว แล้วออกไปจากห้อง “ข้าดูแลบุตรสาว เจ้าดูแล
หลานชายและลูกชาย...อืม ทำแบบนี้ยุติธรรมแล้ว!”

ดบอຍາບ

บทที่ 480 จินชื้อเสียชีวิต

แม้ในระหว่างนี้จะมีเหตุการณ์เล็กน้อยเข้ามาแทรกพิธิดารวะอาจารย์บ้าง ทว่าโดยรวมแล้วผ่านไปได้อย่างราบรื่น

หลังหิมะตกท้องฟ้าแจ่มใส กลิ่นหอมของดอกเหมยตกลงบอบอวลไปทั่ว ลู่เหอกัมกราบสามครั้ง คำนับเก้าครั้ง ท่ามกลางสายตาของผู้คนที่เจียงหยาชวงเชิญมาเป็นพยาน เขายกขาขึ้น เจียงหยาชวงรับมาจิบ ฐานะความเป็นอาจารย์และศิษย์จึงถูกกำหนดไว้เช่นนี้

หลังจากทำพิธีรับศิษย์แล้ว เจียงหยาชวงได้มอบชุดเครื่องเขียนอย่างดีให้แก่ศิษย์อย่างใจกว้าง ก่อนจะบอกให้เขาลุกขึ้น แล้วพาไปนั่งประจำที่ หลังจากนั้นพิธิดารวะอาจารย์ที่เคร่งครัดก็แปรเปลี่ยนเป็นงานเลี้ยงสนุกสนานครั้นครอง

หลังจากงานเลี้ยงเลิกรา เจียงหยาชวงพาลู่เหอไปที่เรือนด้านหลังเพื่อคารวะอาจารย์แม่ชีวเย่หลัน แล้วเรียกหลานชายและลูกชายมาคารวะเขา เมื่อเสร็จสิ้นพิธี อาจารย์และศิษย์ก็กลับไปสนทนากันต่อในห้องหนังสือ

“ข้าคงอยู่ที่เมืองหลวงอีกไม่นาน เจ้าก็รู้สถานการณ์สงครามที่ชายแดนภาคเหนือ ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด สักวันหนึ่งข้าจะต้องไปประจำการที่นั่น” เจียงหยาชวงพูดอย่างเปิดเผย “กระนั้นในระหว่างที่ข้ายังอยู่เมืองหลวง เจ้าต้องเร่งมือไปหาคนที่สมควรผูกไมตรีและสมควรคบหาสมาคม เพราะเวลาที่ข้าอยู่เมืองหลวงและไม่อยู่เมืองหลวง คนพวกนี้ย่อมปฏิบัติต่อเจ้าแตกต่างกัน”

ลู่เหอรับคำอย่างนอบน้อม

“ส่วนเรื่องการบ้าน เวลานี้เจ้ายังไม่ต้องเร่งรีบ ด้วยความสามารถของเจ้า สอบติดในระดับสองกลุ่มหนึ่งไม่เลื้อมากว่าแรงของเจ้า ทว่าบัณฑิตระดับหนึ่งกลุ่มหนึ่งรับแค่สามคน อาจต้องอาศัยโชคช่วย” เจียงหยาชวงบอกอีกว่า “ใต้หล้ากว้างใหญ่ไพศาล มีพยัคฆ์ซุ่มมังกรซ่อน อาจมีคนเก่งเพียบพร้อมปรากฏตัวจากที่ไหนสักแห่งก็เป็นได้ อย่างเช่นหรวนฉุนจวิน พี่ชายของอาจารย์แม่ของเจ้า เขาเข้าทำงานในสำนักราชบัณฑิตตอนที่อายุมากกว่าเจ้าเพียงสามปีเท่านั้น แม้สอบไม่ติดเป็นบัณฑิตระดับหนึ่งกลุ่มหนึ่ง แต่ก็มีพรสวรรค์ที่น่าชื่นชม”

“ต่อให้คนในระดับหนึ่งกลุ่มหนึ่งเป็นบุคคลที่จับตามอง แต่หากพูดถึงผลงานหลังจากนั้น ยังไม่แน่ว่าจะเหนือกว่า บัณฑิตระดับสองกลุ่มหนึ่ง ข้าจึงไม่เรียกร้องให้เจ้าสอบติด ระดับหนึ่งกลุ่มหนึ่งให้ได้ แต่หวังว่าเจ้าจะไม่ทะนงตน พยายาม วางรากฐานให้แข็งแรง เพื่อที่สักวันหนึ่งเจ้าจะได้ยกระดับให้เหนือกว่าอาจารย์...”

หลังจากอบรมลู่เหออย่างเข้มงวดแล้ว เจียงหยาชวง จึงปล่อยให้เขากลับ “กลับไปอยู่กับอาเจ้าสักสองสามวัน แล้ว เก็บข้าวของมาอยู่ที่นี้ จะได้ไม่ต้องเที่ยวไล่เที่ยวซื้อให้เสียเวลา อีกอย่างถ้าเจ้าอยู่ที่นี้ ย่อมออกไปคบหาสมาคมกับใครได้ สะดวกกว่า เวลานี้เจ้าเป็นศิษย์ข้าอย่างเป็นการแล้ว อาจารย์แม่ของเจ้าและน้องๆ ก็ไม่ต้องระมัดระวังมากแล้ว”

หลังจากส่งลู่เหอลับไปแล้ว เขากลับมาที่ลานด้านหลัง ถามซิวเย่หลัน “สองวันนี้คนทางฝั่งตระกูลอี้ไม่ส่งข่าวมาเลยหรือ”

“ไม่ได้ส่งข่าวมาเลย” ซิวเย่หลันแยมยิ้ม “ข้าคิดว่าพวกเขา อาจจะรอให้พวกเราพูดก่อน”

“พวกเราไม่ต้องตอบอะไรกลับไปทั้งนั้น ให้พวกเขารู้ว่าทางฝั่งพวกเราไม่กระตือรือร้น” เจียงหยางชวงพิจารณาแล้วพูดว่า “เดี๋ยวพวกเขาคงปล่อยให้เรื่องผ่านไปแบบนี้”

ชิวเย่หลันเอ่ยว่า “ไหนๆ เจ้าก็พูดถึงเรื่องนี้แล้ว ข้ากำลังคิดว่าอีกสักสองวันจะเรียกกลุ่มเหมาสอบถามเล็กน้อย เวลาที่เขามีฐานะศิษย์แล้ว ข้าคิดว่าเขาคงกล้าพูด เป็นเพราะเด็กสาวจากตระกูลอู่พูดอะไรที่ไม่น่าอกริรมย์หรือไม่ คิดแล้วทำเอาข้าพูดไม่ออกเลย ตอนแรกก็บอกไว้ดีบดมีใช้หรือว่าสามีของพี่เค้าถูกชะตาเขา เหตุใดไม่กำชับบุตรสาวของตัวเองให้ดี จะได้ไม่ทำให้ลู่เหอลำบากใจ”

“เด็กสาวเนี่ยนะ!” เขาหัวเราะเยาะ เขารู้สึกรำคาญเด็กสาวสองคนนี้ พวกนางเป็นเพียงหลาน เป็นบุตรสาวของพี่สาว แต่ศิษย์ที่ตนเลือกสรรอย่างพิถีพิถันกลับถูกดูแลจนเกิดความคับข้องใจ เขาย่อมรู้สึกไม่พอใจ จึงพูดออกมาอย่างเต็มที่ “ในเมื่อเด็กสองคนนั้นไม่ต้องตาต้องใจลู่เหอ ก็ปล่อยให้เรื่องนี้เป็นเสีย วันหน้าถ้าพี่เขยพูดขึ้นข้าก็จะไม่ใส่ใจแล้ว”

“แล้วเรื่องการแต่งงานของเขาเล่า”

“เวลาว่างเลยผากเจ้าช่วยดูให้เขาหน่อยก็แล้วกัน”
เจียงหยาชวงยังไม่มีคนที่เหมาะสม เขาไคร่ครวญครุ่นหนึ่งแล้วว่า
“เลือกคนที่หน้าตาดี มีความสามารถ และเข้าใจเหตุผล พ่อแม่
และพี่ชายเป็นคนดีอะไรทำนองนี้ เวลาที่เขายังอายุน้อย เลื่อน
ไปอีกสักสองสามปีก็ไม่ใช่ไร ไม่มียอมดีกว่าได้คนไม่ได้เรื่อง”

“ต้นเดือนสี่มีพระราชพิธีเสกสมรสให้หย่งฝู ปลายเดือน
สี่ขุนเสี่ยวออกเรือน เจปะงานแต่งงานสองงานนี้ คงได้เห็น
เด็กสาวจากทั่วทั้งเมืองหลวง พอถึงเวลานั้นข้าจะช่วยดูให้”
ซิวเย่หลันพยักหน้า

เมื่อพูดถึงตรงนี้ จู่ๆ นางก็นึกขึ้นถึงเรื่องก่อนหน้านั้นที่
จินซือเคยมาถามตน นางเกิดสงสัยใคร่รู้ จึงถามสามี “เจ้าเคยให้
เงินจิงมู่จิงหม่านหรือไม่”

เจียงหยาชวงชะงักไปเล็กน้อย “ข้าไม่เคยให้เขาอะ
มีอะไรหรือ”

“วันเทศกาลหยวนเซียวข้าพาพี่สะใภ้ไปกับบุตรสาวของ
นางเข้าวัง แต่ว่าพวกเราเข้าเฝ้าท่านอาสี่กับฮองเฮาไม่ได้”
ซิวเย่หลันเล่าต่อว่า “จึงกลับมาเร็ว ตอนไปถึงหน้าเรือนของ

ผีสะใภ้สับังเอิญพบกับผีสะใภ้ห้าพอดี ผีสะใภ้ห้าถามข้า
นางบอกรู้สึกว่่าช่วงนี้จ้งหม่านใช้จำยมือเตบผดปกดติ จ้งนี้ก่ว
พวกเรเอาเงินให้เขา”

“จะเป็นไปได้อ่างไร” เจียงหยงซวงเอ่ยว่่า “ย้งไม่ต้ง
พุดถ้งว่่าต้งให้พวกเขาสองคนมาเรี่ยนน่านที่หนหนึ่ง แต่ที่ข้า
ยอมสอนพวกเขาก็เพระเห็นแก่หน้าผีสี่และผีห้า ไม่ใช่ศิษย์
อ่างเป็นทางการของข้า ข้าไม่เก็บเงินค่าสอนด้วยกิตีเท่าไหร
แล้ว เหตุใดข้าต้งให้เงินพวกเขาด้วย อีกออย่างเด็กสองคนนี้
ก็มีเงินรายเตือน ครอบครัวไม่ไต้ขัดสน เด็กวัยกำล้งโต ถ้่าให้
เงินเยอะคงเอาไปใช้สุรุ่ยสุร่าย ไม่แน่ว่่าอาจทำให้เสียนิสัย
ก็เป็นได้”

“คงไม่ไต้ขโมยของไปขายหรอกกระมัง” ชิวเย่หลัน
คาคเตา “เมื่อก่อนผีสะใภ้ห้าไม่ค่อยใส่ใจจ้งหม่าน เหตุใดครั้ง
นี้พอเขาใช้จำยมากขึ้นหน้อยก็ร้อนใจไปถามคนโน้นคนนี้เสียแล้ว
หรือว่่ามีของหายกันนะ”

เจียงหยงซวงขมวดคิ้ว “มาเมืองหลวงย้งไม่ถึงปี อายุ
เท่านี้...จะใจกล่่าถ้งชั้นนี้เชียวหรือ”

“ก็เพราะว่ากำลังเริ่มโตจึงไม่เข้าใจเหตุผลอย่างไรเล่า”
ชีวเย่หลันพูดอีกว่า “แต่ครั้งนี้พี่สะใภ้ทำให้ใจผิดวิสัย แต่เรื่องนี้
พวกเขาอยู่ จะไปตรวจสอบก็ไม่ได้...หวังว่าข้าจะคาดเดาผิดนะ
พวกเราสองคนยังพอจะรับได้ แต่พี่สะใภ้สับสนโกรธเขามาก
แน่ๆ”

พอเจียงหยาชวงได้ฟังการคาดการณ์นี้ก็รู้สึกมีเหตุผล
จึงใส่ใจจะจับตาดู

ประจวบเหมาะกับวันรุ่งขึ้นเป็นวันที่เจียงจิงมู่และเจียง-
จิงหม่านจะมาให้เขาสอนการบ้านพอดี เขาพินิจมองการแต่งกาย
ของหลานทั้งสองเป็นพิเศษ พบว่าเจียงจิงหม่านซึ่งในยามปกติ
จะแต่งกายแย่กว่าเจียงจิงมู่มาตลอด วันนี้กลับแต่งกายเรียบร้อย
เป็นพิเศษ

ทว่าสิ่งที่ทำให้เขาขมวดคิ้วก็คือ เมื่อเรียกให้เจียงจิงหม่าน
มาหาเพื่อชี้จุดผิดในการบ้าน กลับได้กลิ่นแป้งร่ำและน้ำหอม
จางๆ!

เด็กตัวแค่นี้หัดแกล่แดดไปเที่ยวหอศรึกแล้วหรือ
เจียงหยางชวนนี้ในใจอย่างขุ่นเคือง ปรายตามองหลานชาย
ไม่พูดไม่จา หลังจากนั้นเขาก็ให้คนไปสืบดูว่าเขาไปที่ไหนบ้าง

หลังจากผ่านไปสองวันคนใช้ก็มารายงาน “สองวันนี้
คุณชายสืบสามรุ่นหลาน...” แล้วเริ่มรายงานการเคลื่อนไหว
ของเจียงจิงหม่าน

เริ่มแรกเจียงหยางชวนอ่านเอกสารพลางฟังคำรายงาน
ไปด้วย ทว่าผ่านไปครู่ใหญ่เขาก็วางพู่กันลงด้วยสีหน้าเคร่งเครียด
ตั้งใจฟังยิ่งขึ้น เริ่มจากร้านขนม ร้านผ้าไหม ตลอดจนร้านหนังสือ
ยังปกติดีอยู่ ต่อจากนั้นก็เป็นบ้านของศิษย์ร่วมโรงเรียน โรงน้ำชา
และเรือสำราญก็เริ่มไม่ชอบมาพากลแล้ว พอเรือสำราญเทียบท่า
เจียงจิงหม่านและศิษย์ร่วมโรงเรียนก็พากันไปที่ร้านขายของเก่า
ซื้อแจกันสีเหลืองรูปดอกท้อของโรงงานที่มีชื่อเสียงในสมัย
รัชกาลก่อน จากนั้นก็หยิบผ้าสีแดงยาวสองศอกในร้านมาห่อ
แล้วพูดคุยพลางหัวเราะเข้าไปในตรอกซึ่งห่างออกไปหนึ่งช่วง
ถนน

“หลังจากนั้นเล่า”

“ในตรอกเป็นที่อยู่ของจวีมามา บุตรสาวของนางมีชื่อเสียงมานาน” คนใช้รายงานเบาๆ โดยไม่เงยหน้า

แม้เจียงหยาชวงเป็นคนเคร่งครัด แต่ก็มีพี่ชายเป็นนักท่องราตรีมืออาชีพ จึงพอจะเข้าใจคำพูดเป็นนัย รีบถามทันที “แสดงว่าตระกูลจวีคำประเวณีนี่”

“ขอรับ!”

เจียงหยาชวงมีสีหน้าบูดบึ้ง ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดขึ้น “เจ้าออกไปก่อน”

เขาไม่พอใจในการกระทำของเจียงจิ่งหม่าน และไม่คิดจะรับเขาเป็นศิษย์อย่างเป็นทางการ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นหลานของเขา จึงมีอาจึ่งเฉยมองดูเขาก้าวไปในทางที่ไม่ดี ว่าไปแล้วเรื่องนี้ควรบอกเจียงหย่าหวานก่อน ให้เจียงหย่าหวานสั่งสอนเจียงจิ่งหม่าน เพื่อที่เขาจะได้ไม่ไปก้าวก่ายทำแทน เพราะแม้ว่าเขาเคยสอนเจียงจิ่งหม่านมาหลายครั้ง ทว่าด้วยความที่เขามีกิจรัดตัว ระหว่างอาและหลานจึงไม่ได้พูดคุยกันมากนัก ทำให้ไม่คุ้นเคยกัน

ก่อนหน้าที่นี่ที่เจียงจันทน์ทำร้ายอนุของบิดาจนแท้งลูก เขาเลยถูกบิดาเกลียด ถ้าเขายังไปบอกเรื่องนี้อีก เกรงว่าเจียงหย่าหวานจะโกรธจัด ไล่เขากลับอำเภอขุขันธ์แทน ทำแบบนี้ก็เท่ากับตัดอนาคตของเจียงจันทน์

ต่อให้เจียงจันทน์เสียคนแล้ว เจียงหย่าหวานก็ไม่อยากให้เขาอยู่ที่บ้านเกิดตลอดชีวิต

เขาคิดไปคิดมา จึงนำเรื่องนี้ไปเล่าให้ซิวเย่หลันฟัง “... เจ้าหาเวลาไปคุยกับพี่สะใภ้ห่า ค่อยๆ เล่าเรื่องนี้ให้นางฟัง”

ซิวเย่หลันเป็นห่วงว่าจินซือจะไม่ใส่ใจ “ก่อนหน้าที่นี่ที่เจ้าเคยบอกนางเรื่องโรงเรียนประจำตระกูล นางก็ปฏิเสธ เขาไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของนาง เกรงว่าพอไปเล่าแล้วนางจะไม่ใส่ใจ”

“เรื่องนี้ไม่เหมือนกัน” เจียงหย่าหวานเอ่ยเตือน “เวลานั้นแม้จางเอ๋อร์ตายไป และเยว้อ๋เหินยังไม่ได้แต่งงาน แต่เวลานี้ความคิดทั้งหมดของพี่ห่าล้วนขึ้นอยู่กับเยว้อ๋เหิน พี่สะใภ้ห่าถูกทอดทิ้งมานานแค่ไหนแล้ว เยว้อ๋เหินเป็นคนโปรด ถ้านางมีลูกชาย จะเอาลูกชายให้พี่สะใภ้ห่าเลี้ยงหรือ เวลาที่มีความหวังเดียวของพี่สะใภ้ห่าคือหมานเอ๋อร์ จะไม่ใส่ใจเขาได้หรือ ถ้านาง

ไม่เข้าใจเหตุผลนี้ เจ้าก็พูดให้นางตระหนักรู้เสีย นางอายุพ้นวัย มีลูกแล้ว ช้ำยังไม่มีหลาน ถ้ายังไม่ดูแลหม่านเออร์ วันหน้านาง จะอยู่อย่างไร”

ซิวเย่หลันคิดตามแล้วก็เห็นด้วย “ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ข้าจะ เชิญนางมา”

ปรากฏว่ารุ่งเช้า ซิวเย่หลันยังไม่ทันไปหาจินซือ ทางฝั่ง จวนห่วนก็ส่งคนมารายงาน พร้อมกับจดหมายที่ซิวจิ้งหลัน เขียนด้วยลายมือของเขาเอง “มีข่าวมาจากซาโจว บอกว่าฮูหยิน ตั้งท้องแล้วขอรับ!”

“นานเท่าไร” พอซิวเย่หลันได้ยินก็ดีใจ แม้แต่จดหมาย ก็ยังไม่ได้เปิดอ่าน เมื่อปีก่อนเนื่องจากชายแดนตะวันตกมีไฟ สงคราม เดิมทีงานแต่งงานของซิวจิ้งหลันและโอวฉิงหลันควร ยืดเวลาออกไปก่อน ทว่าโอวฉิงหลันไม่ยอมให้มีปัญหาเกิดขึ้น อีก นางจึงมุ่งหน้าไปตะวันตกโดยไม่ใส่ใจเรื่องหน้าตา รีบไป จัดงานแต่งงานกับซิวจิ้งหลัน นับเวลาดูแล้วทั้งสองอยู่กิน ด้วยกันมาสองสามปี ถ้ายังไม่มีข่าวก็น่าเป็นห่วง ในที่สุดก็ได้รับ ข่าวที่แน่ชัดแล้ว ซิวเย่หลันรู้สึกยินดีแทนพี่ชายและพี่สะใภ้

“พี่สะใภ้มีสุขภาพเป็นอย่างไรบ้าง ที่ซาโจอากาศหนาวเหน็บ
นางจะทนไหวหรือ”

คนมาส่งจดหมายแยมยัมพลางพูด “ฮูฮินตั้งท้องได้
สามเดือนแล้ว แต่เนื่องจากมีการสู้รบ จึงเพิ่งส่งคนมาบอกข่าว
ขอรับ” แล้วยังยืนยันอีกว่าโอวจิงหลันยังสบายดี “บุตรสาวของ
องค์หญิงฉุนฝูก็คลอดที่ซาโจ ฮูฮินจึงไม่ได้คิดจะกลับมา
ขอรับ”

ชีวเย่หลันคิดแล้วก็เห็นด้วย แม้แต่เจียงฉีเจิงซึ่งเป็นสตรี
บอบบางอ่อนแอ ยังคงคลอดลูกที่ซาโจได้ ทั้งยังปลอดภัยทั้งแม่
และลูก ยิ่งไม่พูดถึงโอวจิงหลันซึ่งเกิดที่ชายแดนภาคเหนือ

เมื่อยินดีจนหอมปากหอมคอแล้วก็นึกขึ้นได้ “ได้บอก
ข่าวดีนี้กับตระกูลโอวหรือยัง”

“ส่งคนไปแล้วขอรับ ฮูฮินยังเขียนจดหมายถึงทายาท
จึงไปด้วย” คนส่งจดหมายตอบ “ทว่าผู้น้อยยังไม่ได้บอกทาง
ฮูฮินโอวขอรับ”

“ให้เข้าไปบอกทางฝั่งฮูฮินเฒ่าเอง หรือให้ตระกูลโอว
ส่งคนไปบอกก็ย่อมได้” การไว้ทุกข์ให้จีเปยโหวยังเหลืออีก

สองเดือน จวนหรวนไม่ได้มีความสัมพันธ์โดยตรงกับฮูหยินโอ
ถ้าเขาไปรายงานอย่างโจ่งแจ้ง เกรงว่าอาจเกิดข้อสงสัยว่าเอาใจ
เกินไป ซึ่งไม่จำเป็นเลยสักนิด

ซิวเย่หลันสอบถามสภาพการณ์ทางฝั่งซาโจวอย่าง
ละเอียด จึงได้รู้ว่าสงครามยังคงดำเนินต่อไป ผลัดกันแพ้
ผลัดกันชนะ ไม่มีฝ่ายไหนได้เปรียบ คงไม่ยุติลงเร็วๆ นี้
เมื่อเห็นว่าคนส่งจดหมายไม่มีอะไรจะรายงานแล้ว นางจึง
ตรางวัลให้เขาสืบตำลึงทอง แล้วให้เขากลับไปได้

พอถึงตอนนี้จึงมีเวลาไปหาเงินซื้อแล้ว แต่คาดไม่ถึงว่า
จะไม่ได้เจอคน “ฮูหยินน้อยพาคนออกไปตั้งแต่เช้า บอกว่าอุดู
อยู่แต่ในเรือน จึงอยากไปเดินเล่นข้างนอกเจ้าค่ะ”

คนเฝ้าเรือนรายงานแบบนี้ “ตอนไปไม่ได้บอกว่าจะกลับ
เมื่อไหร่ ฮูหยินน้อยสืบทักโปรดให้อภัยด้วยเจ้าค่ะ”

“ไม่เป็นไร ข้าเพียงแหวะเวียนมาหาพี่สะใภ้ห้าเฉยๆ ไม่ได้
มีเรื่องสำคัญ นึกถึงว่าพี่สะใภ้ห้ามาที่นี้ตั้งนานแล้ว เพราะมีงาน
ยุ่ง จึงไม่ได้มาพุดคุยกับพี่สะใภ้ห้าอย่างเต็มที่” ซิวเย่หลันยิ้ม
“ไว้รอพี่สะใภ้กลับมาแล้วเจ้าช่วยแจ้งนางให้ด้วยว่าข้ามาหา”

“เจ้าคะ!”

มาครั้งนี้ไม่ได้พบ เดิมทีชีวเย่หลันคิดว่าค่อยไปหานาง
วันหลังอีกก็ยอมได้ พอกลับถึงเรือนของตนก็จะเรื่องนี้ไว้
ชั่วคราว ตั้งใจเล่นกับหลานชาย ลูกชาย และบุตรสาว

แต่หารู้ไม่ว่านางไม่มีโอกาสนั้นอีกแล้ว

เนื่องจากในบ่ายวันนั้นมีข่าวมาจากนอกจวน บอกว่า
จินซือพาสาวไซ้เหมาเรือเล็กเพื่อล่องเรือเที่ยวชมทะเลสาบจิ่งหู
ในระหว่างนั้นเรือล่ม ทั้งเจ้านายและสาวไซ้ไม่รอดชีวิตแม้แต่
คนเดียว!

บทที่ 481 ฮูหยินเผ่าเข้าใจผิด

การตายของจินซือทำให้ทุกคนในตระกูลเจียงรู้สึกคาดไม่ถึง แม้แต่คนถือเรือที่นางจางวานมาก็เคราะห์ร้ายไปด้วย หลานสะใภ้ของตระกูลเจียงแม้ไม่ใช่คนสายจินกั๊วกงและจีเปยโหว แต่ใครๆ ล้วนรู้ว่าในกรณีที่จินกั๊วกงยังมีชีวิตอยู่ในทางเปิดเผย นั้นคนสายท่านชายขุยมีความสำคัญมากที่สุด!

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนสายท่านชายขุยมีฮูหยินหานเจียงเทียนจวินและภรรยาที่ยังมีชีวิตอยู่

พอฮูหยินเถ่ามั้นใจว่าขาวนี้เป็นความจริงก็ร้องไห้โฮ “น่าสงสารนางยี่นั๊ก จะให้ข้าชี้แจงต่อพี่สะใภ้ได้อย่างไร จะอธิบายต่อท่านห้า เจ้าห้าและสะใภ้ท่านห้าอย่างไร”

พอฮูหยินเผ่าพูดแบบนี้ บ้านสามซึ่งเป็นคนดูแลครอบครัวยอมไม่ยอมน้อยหน้า พอเหอซือและเหอสุ่ยจินแม่สามีและลูกสะใภ้เข้ามาถึงก็คลานเข้าเข้าไปหา หมอบคำนับขอโทษ “เพราะสะใภ้ดูและสะใภ้ห้าไม่ดี ทำหน้าที่บกพร่อง ท่านแม่โปรดลงโทษด้วย!”

“หลานสะใภ้ดูแลพี่สะใภ้ทำให้ไม่ดี สมควรตายหมื่นครั้ง
ท่านอย่าโปรดลงโทษด้วย!”

ขณะที่คนทางฝั่งนี้แทบทั้งสามรุ่นต่างแสดงตัวขอรับโทษ
ร้องไห้คร่ำครวญ ซูลมุนอลหม่านอยู่ครู่ใหญ่ เจียงหย่าหว่าน
ซึ่งกำลังอยู่กับเฟิงไหลเยว่ก็ถูกตามตัวมา เมื่อรู้ข่าวอย่างงุนงง
ว่าภรรยาตาย เขาก็ตะลึงงัน “เมื่อเช้าตอนนางออกจากบ้าน
ยังดี ๆ อยู่เลย หะ เหตุใดถึง...”

“เมื่อเช้าตอนที่พี่สะใภ้จะออกไป พอนางเห็นข้ายังเอื่อย
ทักทายข้าอยู่เลย คนยังดี ๆ อยู่ แค่นี้ยวทะเลสาบ ไฉนคนจึง
จากไปแล้ว!” เหลอสู่ยจินร้องไห้ตามย่าและแม่สามี แสดง
ความรู้สึกผิดต่อเจียงหย่าหว่าน ทว่าในใจกลับรู้สึกหงุดหงิด
ยามปกติกินอยู่ในจวนก็ว่างยังไม่เป็นไร เวลานี้คนกลับตาย
เสียแล้ว กว่าจะผ่านเดือนหนึ่งมาได้ พอสถานการณ์ผ่อนคลาย
ขึ้นแล้ว...ยังเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นอีก!

จะบริภาษว่านางเล็ดเป็นก็ไม่ได้ เพราะเหื่อนางขึ้นไป
มีแม่สามีที่คอยจับผิดอยู่ ถัดลงมายังมีลูกน้อยที่ต้องดูแล
คนกลางก็ต้องดูแลการกินอยู่และค่าใช้จ่ายของทุกคนในครอบครัว
เหนื่อยยากลำบากใจเพียงใด คนที่ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งนี้อาจไม่

เข้าใจ บ้านสองและบ้านห้ามาคุกคามผลประโยชน์ของนาง และ
ยังก่อเรื่องยุ่งยากให้นางบ่อยครั้ง ยังจะหวังให้นางยิ้มออกอีกหรือ

อีกทั้งเหอสู่ยจินไม่ใช่คนที่พอได้ยินว่ามีใครตายก็
เห็นอกเห็นใจไปหมด

“ตรวจสอบ! ต้องตรวจสอบให้ถึงที่สุด!” ฮูหยินเถา
แสดงความโกรธออกมา “ทุกปีมีคนไปนั่งเรือเล่นที่ทะเลสาบ
ตั้งมากมาย ทั้งขุนนางและคนชั้นสูง ต่อให้เป็นเรือที่ไม่แข็งแรง
พอเรือโคลงเคลงตามคลื่นอย่างมากก็แค่สร้างความไม่พอใจ
คนต่อเรือที่ไม่เก่งจะกลัรับแขกได้อย่างไร และจะปล่อยให้
เรือล่มได้อย่างไร หรือถ้าไม่ระวังทำเรือล่ม คนต่อเรือจะช่วยคน
ไม่ได้แม้แต่คนเดียวเลยหรือ แล้วตัวเขารอดมาได้อย่างไร!”

ความจริงแล้วที่ฮูหยินพูดแบบนี้ก็เพื่อแสดงจุดยืนและ
ท่าทีของตนเอง แต่ไม่รู้ว่าเป็นเหตุใด เจียงหย่าหว่านซึ่งได้ยิน
ว่าภรรยาเอกตายแล้วไม่อยู่กับร่องกับรอย กระทั่งเวลานี้เพิ่ง
ตั้งสติได้

จากนั้นใบหน้าของเขาพลันซีดเซียวไปทันตา

ฮูหยินเถาและคนอื่นคอยตั้งนานไม่เห็นเขาพูดจาเลย
สักคำ คนอื่นต่างเริ่มรู้สึกอึดอัด จึงบอกเขาว่า “เรื่องนี้ทางจวน
เราต้องขอโทษเจ้าด้วย เจ้าสองคนสามีภรรยาเดินทางมาดี่ๆ
นึกไม่ถึงเลยว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้”

แล้วหันไปต่อว่าเหอสู่ยจิน “เจ้ารับผิดชอบครบครัน
ประสาอะไร! ไม่รู้หรือว่าพีสะโก้ห้ามาเมืองหลวงได้ไม่นาน
ยามปกตินางก็ไม่ค่อยได้ออกไปไหนอยู่แล้ว เจ้าเห็นว่านาง
จะออกไปเดินเล่น เจ้างานยุ่งไม่มีเวลาว่างไปด้วย ถ้าเจ้าไปเป็น
เพื่อนนางไม่ได้ เหตุใดไม่ส่งคนหิ้วไวตามไปรับใช้นางสักคน
ถ้าเจ้าทำแบบนี้ พีสะโก้ห้าของพวกเจ้าคงไม่เกิดเรื่องแบบนี้!”

ทันทีที่ชีวเย่หลันได้ข่าวก็รีบมา นางมองเหอสู่ยจินด้วย
ความเห็นใจ เห็นอีกฝ่ายไม่พูดไม่จาแล้วคุกเข่าลงอีก นางหันไป
ค้ำับให้ฮูหยินเถาก่อนสามครั้ง แล้วพูดด้วยเสียงสะอื้นให้
“หลานสะโก้สำนักนี้ผิดแล้วเจ้าค่ะ!”

พอเอ่ยเสร็จก็หันไปค้ำับขอโทษเจียงหย่าหว่าน “ข้า
ทำผิดต่อพีห้าและพีสะโก้ห้า พีห้าโปรดลงโทษด้วย!”

ตามหลักเหตุผลแล้ว แม้นเจียงหย่าหวานรู้สึกไม่พอใจเมื่อครั้งที่ฮูหยินเถาแสดงความรู้สึกออกมาเขาก็กลับไม่ตอบคำก็ทำให้ฮูหยินเถาเสียหน้าอยู่แล้ว มาตอนนี้ห้องสะไภ้ยังแสดงท่าทีนอบน้อมขนาดนี้ เขาก็ควรพุดจาแสดงความเห็นใจบ้าง เพราะเรื่องนี้จะโทษเหอสู่ยจินอย่างเดียวไม่ได้ นางเป็นคนรับผิดชอบตระกูล ต้องดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของคนในตระกูลจะมีเวลาไปเดินเล่นกับพี่สะไภ้หรือ

ถ้าเป็นตามที่ฮูหยินเถาพุด พอเหอสู่ยจินรู้ว่าจินซือจะออกบ้าน หากนางรีบส่งคนตามไปปรับใช้คงจะไม่เหมาะสมทว่าเกิดเรื่องขึ้นแล้ว จึงบอกว่าส่งคนตามไปเพื่อป้องกันเหตุที่ไม่คาดคิด แต่ตอนที่จินซือออกจากบ้าน ใครจะคาดคิดได้ว่าจะเกิดเรื่องกับนาง ถ้าคาดไว้ก่อนจะปล่อยให้นางออกไปหรือ

ถ้าตอนนั้นส่งคนไปกับจินซือ ไม่แน่ว่าอาจถูกมองว่าส่งคนไปควบคุม อีกอย่างจินซือเองก็มีคนรับใช้ของตัวเอง บ้านหำมาเมืองหลวงก็พาคนรับใช้มาด้วย คนที่จมน้ำตายในทะเลสาบจึงหูพร้อมกับจินซือไม่ได้มีแค่คนสองคน สาวใช้สองคนและองครักษ์สองคนอย่างน้อยก็มีสี่คนแล้ว

ปรากฏว่าเหอสูยจินคำนับแล้ว ขอโทษแล้ว ให้เกียรติแล้ว เจียงหย่าหว่านก็ยังก้มหน้ามองที่พื้นตรงหน้าด้วยสีหน้าซีดเผือด ตะลึงงันจนพูดไม่ออก

เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ทำให้ฮูหยินเถาหรีตาลง มองเหอสูยจินซึ่งอยู่ใกล้ๆ

เหอสูยจินเข้าใจความหมายจึงคำนับอีกครั้ง ทำท่าเหมือนอยากจะพูดอะไรทำไมไม่มีเรี่ยวแรงจะพูด...ร่างโอนเอียงเป็นลมล้มพับลงทันที

“ฮูหยินน้อย!”

พอถึงตอนนี้ คนทั้งห้องโถงก็ซุกมุนุ่นวายไปหมด ฮูหยินเถาถือโอกาสนี้ก้มหน้าผากทำท่าคล้ายกับจะไม่สบาย คนรอบข้างจึงเข้ามาห้อมล้อมตักเตือนให้นางกลับไปพักผ่อนที่ห้องก่อน หลังจากนั้นคนในจวนก็วกทั่วทั้งหมดยกแบ่งเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งช่วยประคองฮูหยินเถากลับเข้าห้องในเหมือนกับชีวเย่หลัน นั่นคือประคองฮูหยินเถากลับเข้าห้องใน ส่วนอีกฝ่ายเป็นเหมือนเหอซือ เมื่อนางตั้งสติได้ก็เรียกให้คนมาหามเหอสูยจิน กลับเรือนไปพักผ่อน...ภายในช่วงเวลาสั้นๆ ทุกคนต่างแยกย้าย

ออกไปหมดกัน เหลือเพียงเจียงหย่าหวานที่อยู่ในห้องโถงเพียงคนเดียว

“ไปเอากระปุกหยกน้ำมันหอมในหีบ ส่งไปให้σύจิ้น” เมื่อฮูหยินเถาเข้าห้องใน นางก็ไม่มีอาการวิงเวียนหน้ามืดแล้ว กลับดูมีเรี่ยวแรงกระฉับกระเฉงดี พร้อมทั้งบอกมือบอกรับให้คนที่ประคองออกไป แล้วสั่งหุมามา “เมื่อครุ่นางโขกหัวแรงมาก ข้าดูจากข้างบนเหมือนเห็นว่าหัวน่าจะแตก...อย่าให้ทิ้งแผลเป็นก็แล้วกัน”

หุมามารับคำ แล้วไปค้นหาน้ำมันหอมก่อนจะนำไปส่งทางประตูหลัง

“ท่านย่าดื่มน้ำน้อยเกิดเจ้าค่ะ” ชิวเย่หลันสัมผัสได้ว่าในน้ำเสียงอันราบเรียบนั้นยังแฝงไปด้วยความไม่พอใจ ฮูหยินเถาเห็นเหอσύจิ้นมาตั้งแต่เด็ก ๆ เหมือนกับเจียงฉีเจิง นางไม่เคยขัดแย้งกับฮูหยินเถา และยังใกล้ชิดเชื่อฟังฮูหยินเฒ่า ฮูหยินเถาดูแลหลานสะใภ้ทั้งสองไม่ต่างจากหลานแท้ ๆ

อีกทั้งเหอσύจิ้นเป็นคนหัวไวเข้าใจเหตุผลเหลือเกิน นางรับผิดชอบสิ่งที่เรียกว่าเคราะห์กรรมโดยไม่บ่นสักแอะ และไม่

ล้งเลเลยแม้แต่หน่อย เมื่อฮูหยินเฒ่าทำท่าบอกรับเป็นนัยให้คุกเข่า ก็คุกเข่า สื่อนัยให้ไขกั้วก็ไขกั้ว ส่งสัญญาณให้ขอโทษก็ขอโทษ หลานสะใภ้แบบนี้ ชิวเย่หลันยังรู้สึกเลยว่าถ้าเป็นตนก็คงรู้สึก เป็นห่วงเหมือนกัน

เมื่อเป็นห่วงเหอฮุยจิน ย่อมไม่มีความรู้สึกที่ดีให้เจียง-
หย่าหว่าน

ฮูหยินเถารับขามเคลือบจากชิวเย่หลันมาจิบน้ำอุ่นหนึ่งคำ ก่อนจะเอ่ยด้วยสีหน้าตึงเครียด “สะใภ้ห้าตายผิดธรรมชาติ เมื่อครูเจ้าคงได้ยินที่ข้าพูดต่อหน้าทุกคนแล้ว ทั้งหมดล้วนเป็น ความจริง อีกอย่างเจ้าสี่และเจ้าห้า ตั้งแต่พวกเขาแต่งโสเภณี เข้าบ้าน พวกเขาก็ก่อกวนความคิดให้พวกนางทั้งหมด หลงอนๆ คิดฆ่าภรรยาเอก ครั้งก่อนเพื่อฝังไหหลยวเจ้าห้าถึงกับไม่ใส่ใจ ลูกแท้ๆ หรือว่า...”

ฮูหยินเฒ่าพูดอย่างขัดถ้อยขัดคำ “นางสาวเลวนั้น ไม่รู้จักพอ พอเจ้าสี่เจ้าห้าตามใจหน่อยก็มักใหญ่ใฝ่สูง เป็นอนู ยังไม่รู้จักเจียมตัว”

เป็นอนุยังไม่รู้จักเจียมตัว สิ่งที่ต้องการแย่งชิงมา นอกจากตำแหน่งภรรยาเอกแล้วจะเป็นอะไรได้อีก

“มิเช่นนั้นเจ้าห้าเฟิงมาถึงเมืองหลวงก็รู้จักตั้งเจ้าสี่ไปด้วย ไหนจะรบเร้าให้สืบทอดรับลูกชายเป็นศิษย์อีก เท่านี้ก็ทำให้เห็นแล้วว่าเขาคือคนอย่างไร” สุหยินเถายิ้มหยันพลางพูด “ในวันนี้แม้แต่พูดแก้ไขสถานการณ์ให้จวนเรากลับไม่เปิดปากพูดแม้แต่คำเดียว”

ชีวิตของตนเองก็รู้สึกแปลกใจในเรื่องนี้ เมื่อครู่ตอนที่นางยืนเฝ้าเรือนอยู่ข้างหลังสุหยินเถา เพราะนางไม่ได้ร้องไห้ไปด้วย สายตาจึงแจ่มชัดตลอดเวลา นางเห็นสีหน้าของเจียงหย่าหว่านดูผิดปกติตั้งแต่ต้นจนจบ รู้สึกมีบางอย่างไม่ชอบมาพากล จึงคิดต่างจากที่สุหยินเถาคาดคิด หากเจียงหย่าหว่านและเฟิงไหลเยว่ร่วมมือกันทำร้ายจินซือ เพื่อที่จะยกตำแหน่งภรรยาเอกให้เฟิงไหลเยว่ แต่กลัวว่าคนจะดูออก จึงงงใจวางท่าไม่ไว้หน้าจวนกั้วกง และยังคงเผยท่าทีรู้สึกผิดจนเกินเลย

ถ้าเป็นเช่นนั้น เจียงหย่าหว่านควรจะร้องไห้ฟูมฟายให้น่าเวทนายิ่งกว่าสุหยินเถา หรือถ้าจะให้ดีเขาต้องคร่ำครวญจะเป็นจะตายถึงความดีของจินซือจึงจะดูสมจริงมิใช่หรือ

ในตอนนั้นเห็นสีหน้าและท่าทางของเขาเหมือนกำลัง
พร่ำพรึง...แต่ว่า ร่างของจีนซื้อไม่ได้อยู่ที่นั่น เพียงไต่ยีนขาว
เท่านั้น เขาหวาดกลัวถึงขนาดนั้นเลยหรือ ชิวเย่หลันรู้สึกสงสัย
ขึ้นมาทันที หรือว่าการตายของภรรยาเอกจะทำให้เขาหนักถึง
การตายของลูกชาย

ไต่ยีนว่าการตายของจิงจางน่าเวทนามาก

พอนึกถึงเจียงจิงจาง ชิวเย่หลันก็นึกขึ้นได้ เจียงหย่าหวาน
ผู้นี้ ในช่วงแรกตอนที่เขาอยู่อำเภอซุ่ยเซี่ยนลูกชายคนโตของเขา
ก็ตาย อีกทั้งยังส่งผลพวงทางอ้อมให้ท่านชายซุ่ยตายอีก ต่อมา
เขาก็พาลูกและภรรยามาเมืองหลวง ห่างไกลจากสถานที่ซึ่ง
ทำให้เขาเจ็บปวด...นึกไม่ถึงว่ายังไม่ครบปี ภรรยาเอกก็ตายจาก
ไปอีกคน!

เสียทั้งลูกเสียทั้งภรรยา เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นถึงสอง
ครั้ง เป็นเรื่องบังเอิญขนาดนั้นเลยหรือ!

หรือว่าเขาไปล่วงเกินใครหรือกลุ่มอิทธิพลใดเข้า จึงเริ่ม
เล่นงานลูกชายก่อน จากนั้นก็เป็นภรรยา ทอยยถูกฆ่าให้เขา
เห็น

แต่เวลานี้ทั่วไต้หวัน ใครหนอที่กล้าลงมือกับลูกหลาน
ตระกูลเจียงได้โหดร้ายเยี่ยงนี้!

นางมองไปทางบ้านใหญ่โดยไม่รู้ตัว นอกเสียจากลูกหลาน
ของตระกูลเจียงด้วยกันเอง!

แต่เรื่องนี้ยังไม่มีหลักฐานจึงมีอาจถือวิสาสะทำอะไรได้
ชีวเย่หลันสะกดความรู้สึกสงสัยไว้ รอฟังฮูหยินเผ่าสั่งการ
หลังจากนั้น “เขาตั้งต้นไม่รู้จบแบบนั้น บัดนี้ทางเรารับผิดชอบ
ไม่ไหว บางทีข้าอาจจะต้องเก็บตัวก่อน แล้วให้เหอสู่ยจินเก็บตัว
ด้วย เสียหายที่มารดาของพวกเขาเจ้าไม่อยู่เมืองหลวง ป้าสะใภ้สาม
และอาสะใภ้แปดคงจัดการปัญหาไม่ได้... พี่สะใภ้เจ็ดของเจ้าก็ทำ
ไม่ได้ ต่อไปพวกเราจะต้องหลบเลี่ยงไปก่อน เลี่ยงได้ก็เลี่ยงไป
ส่วนเรื่องงานศพของสะใภ้ห้าคงต้องมอบหมายให้เจ้าเป็นคน
จัดการ... ลำบากเจ้าจัดงานให้นางแล้ว เพราะบ้านสี่ไม่ได้
รับผิดชอบดูแลครอบครัว เจ้าเป็นสะใภ้คนเล็กของบ้านสี่ด้วย
คิดดูแล้วเจ้าห้าโกรธเคืองอย่างไรก็คงไม่พลอยโกรธเจ้าไปด้วย”

เสียงของฮูหยินเผ่าเต็มไปด้วยความไม่พอใจ แน่نونว่า
คงไม่ใช่แค่หลบเลี่ยง “ถ้าเจ้าห้ายังรบเร้าเจ้าไม่เลิก เจ้าไม่ต้อง
โต้แย้งกับเขา ถ้าเขาล้ำเส้นเจ้าก็อ้างว่าไม่สบาย ไม่ต้องใส่ใจอีก

แล้วให้เขาเป็นคนจัดงานศพให้ภรรยาเองเสีย ข้าจะให้คนไป
ตรวจสอบการตายของสะใภ้ห้า เด็กที่น่าสงสารจะได้ตาย
ตาหลับ”

คอยดูเถิด ถ้าตรวจสอบพบว่าเงินซื้อถูกเจ้าห้าและนาง
สารเลวเฟื่องไหลเยว่ทำร้ายจริง ข้าจะรอดูว่าพวกเจ้ายังจะมีหน้า
มาอ้างเรื่องการตายของภรรยาเอก หรือมาหาเรื่องกับจวนกั้วกง
ของเราอีกหรือไม่

ในใจฮุยอินเฒ่าเต็มไปด้วยความเคียดแค้น ทว่านางไม่
ทันสังเกตเลยว่าเมื่อครู่ขณะที่มีข่าวการตายของสะใภ้ห้ามานั้น
คนในจวนต่างก็มาอยู่รวมกันพร้อมหน้า ขนาดคนที่ไม่สะดวก
จะออกมาอย่างหวงชื่อและผู้อยู่ถึงที่กำลังตั้งท้องมีอาการแพ้ท้อง
รุนแรง ก็ยังส่งคนใช้มาสอบถาม มีแต่เจียงหย่าจ้าวและภรรยา
เท่านั้นที่ไม่ได้มา

ในเวลานี้ สองสามีภรรยาขังตัวอยู่ในห้องตัวสั้นนั่งก
“น้องสะใภ้ห้าตาย ตายแล้ว! หรือว่า...” พุดพลางมองไปทาง
บ้านใหญ่ “วันนั้นน้องสะใภ้ห้าเรียกน้องสะใภ้สิบเก้า ก็แค่ถาม
เรื่องของจิงหม่าน...”

ข้านี้แหละบุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 15

名门嫡后

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《名门嫡后》

Author © 繁朵 (Fan Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING

HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

繁朵 (Fan Duo)

ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 15 / 繁朵 Fan Duo : เขียน; มณฑิรา ผาทอง.: แปล จาก 名门嫡后.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 524 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. มณฑิรา ผาทอง. , ผู้แปล. II. ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล.

ISBN 978-616-18-7854-2